

opusdei.org

Prelatens brev (september 2007)

Prelaten reflekterar över hur viktigt det är att leva nära Kristus för att kunna sprida det goda. Utbildningen och fromhetsnormerna som utövas av de som närmar sig Opus Dei är en hjälp för att förena sig med Herrens Kors.

2007-09-09

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

Kyrkan är kallad att återspegla det ljus som hon kontinuerligt får av Kristus och sprida det över hela världen, och likaså Verket, eftersom det är en levande del av Kyrkan.

Jesus Kristus lärde alla kristna detta:

Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas, och när man tänder en lampa, sätter man den inte under sädessmåttet utan på hållaren, så att det lyser för alla i huset. På samma sätt skall ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er fader i

himlen.^[1] »När vi lyssnar på dessa Jesu ord, kommenterar Benedikt XVI, kan vi som är medlemmar i Kyrkan inte låta bli att märka hur otillräcklig vår mänskliga natur är, som är märkt med synd. Kyrkan är helig, men den består av män och kvinnor med sina begränsningar och fel. Det är Kristus, och bara han, som genom att ge oss den helige Ande kan omvandla vårt elände och förnya oss hela tiden. Han är folkens ljus, *lumen*

gentium, som ville upplysa världen genom Kyrkan (jfr dogm. konst. *Lumen gentium*, nr 1).

»Hur kan detta hända?, frågar även vi oss med de ord som Jungfru Maria riktade till ärkeängeln Gabriel. Just hon, Kristi och Kyrkans Moder, har svaret: med sitt föredöme som helt tillgänglig för Guds vilja – *fiat mihi secundum verbum tuum* (Luk 1:38). Hon visar hur vi kan vara Herrens ”uppenbarelse” med ett öppet hjärta för nådens kraft och med trohet till hennes Sons ord, världens ljus och historiens slutmål.»[2]

Ett väsentligt villkor för att bära Kristi lära och liv till andra (och idag är det bråda tider) är att vi själva anstränger oss än mer ihärdigt för att varje dag lära känna, umgås med och älska vår Herre. De kristna fromhetsnormer som vi utövar i Opus Dei är traditionella i Kyrkan och har just detta som ändamål. Vi

bör så bra som möjligt uppfylla dem som en frukt av ett kärlekens beslut, även om hjärtat ibland är torrt eller inte svarar.

När en person närmar sig prelaturen med en önskan att lära känna Gud bättre, försöker vi erbjuda henne en lämplig bildning, såväl i fråga om troskunskap som på det andliga och apostoliska planet, så att Kristi lära från början skänker henne inte bara klarhet för förnuftet utan också ljus och kraft på vägen i Kristi efterföljelse. Vi hjälper folk att uppskatta och ofta ta emot sakramenten – Eukaristin och bikten –, att vårda sig om den personliga bönen, att umgås med Gud som Fader och med Jungfru Maria som Moder, att uppoffra sitt arbete till Herren, att sörja för andras andliga och materiella behov och att närma dem till Gud som står henne eller honom närmare.

Låt oss alltså varje dag växa i vårt personliga umgänge med Gud Fader, med Jesus Kristus, med den helige Ande och med Jungfru Maria. Vi som när oss av Opus Deis anda vill ge detta fromhetsliv en särskild nyans, som många andra personer också har gjort till sitt: nyansen som Guds barnskap ger. Vi anstränger oss för att efterlikna Kristus, med särskild tyngdpunkt på hans arbetsår och vanliga liv i Nasaret. Vi främjar vördnaden till den helige Ande, själens mest innerliga gäst, som leder oss till att bli ett med Kristus och till att älska Gud Fader. Vi vördar Jungfru Maria som Guds Moder och vår Moder, med små barns fromhet som förväntar sig allt från hennes moderliga godhet. Vi söker det personliga umgänget med skyddsänglarna, som vi anser vara våra *bundsförvanter* i alla våra apostoliska uppdrag, och vi vänder oss med fullt förtroende till den helige Josemaría, vår älskade Fader, i

vilken vi ser helt förverkligad den anda som Gud önskade för Opus Dei.

Vi bör dessutom alltid anstränga oss för att tjäna den heliga Kyrkan *med handling och sanning*,^[3] inte bara med tomma ord. Låt oss själva be och få andra att be för Påven och hans böneämnen genom att dra *kärran* i samma riktning som den helige Fadern och – på varje plats – biskoparna i gemenskap med påven i Rom påvisar. Genom att troget uppfylla Opus Deis egna uppdrag bidrar vi direkt till att förverkliga det stora uppdrag som Mästaren anförtrodde åt Kyrkan, så att Guds vilja uppfylls: *att alla människor skall räddas och komma till insikt om sanningen*.^[4]

Vi bör ge allt det vi gör ett bestämt apostoliskt innehåll i de mest olika situationer och stunder. På detta sätt kommer vi alla att utföra ett mycket fruktbart arbete, även de som

undantagsvis inte är i stånd att verka apostoliskt direkt. Denna väg kräver dock – och det upprepar jag medvetet – att vi vårdar oss om vårt umgänge med Gud i våra kristna fromhetsövningar, att vi anstränger oss för att fullända vårt arbete och frambära det till Gud varje dag i den heliga Mässan och att vi ger vikt åt de små uppoffringar som Han förväntar sig skall framträda i vårt liv med en regelbunden rytm: »som hjärtats slag».[5]

Föreningen med Kristus på Korset är outhärlig för att troget och optimistiskt fullfölja denna apostoliska plan. Det går inte att följa Jesus utan att förneka sig själv[6], utan att aktivt söka uppoffringsandan eller utan den vanliga ingrediensen av konkret botgöring. Den helige Fadern påpekade detta för några månader sedan då han utlyste ett minnesår med anledning av

två tusenårsjubileet av den helige Paulus födelse. Han sade konkret att frukterna av hedningarnas Apostel »inte bör tillskrivas hans glänsande retorik eller raffinerade apologetiska och missionära strategier.

Framgången i hans apostolat beror framför allt på hans personliga åtagande för att förkunna evangeliet helt hängiven Kristus. Denna hängivenhet fruktade inga faror, svårigheter eller förföljelser: ”Varken död eller liv, – skrev han till romarna – varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre” (Rom 8:28-29).»

»Av detta kan vi dra en viktig lärdom för alla kristna. Kyrkans agerande är enbart trovärdigt och verksamt i den mån hennes medlemmar är beredda att personligen betala för sin trohet

till Kristus i vilken omständighet som helst. Där denna beredskap saknas, saknas ett definitivt argument för sanningen, vilken Kyrkan själv beror av». [7]

Dessa tankar hjälper oss att förbereda oss för Korsets upphöjelses högtid, den 14 september. Den helige Josemaría visade ett högt mål för oss: att med vårt helgade och helgande arbete sätta Kristi Kors i spetsen för alla mänskliga aktiviteter, så att Jesus kan dra alla till sig. [8] Låt oss betrakta hur bråttom det är med denna uppgift. Ty »även i vår tid, hur många finns det inte som söker Gud, som söker Jesus och hans Kyrka, som söker Guds barmhärtighet och som väntar på ett ”tecken” som berör deras sinne och hjärta! Idag som dåförtiden påminner evangelisten oss om att det enda ”tecknet” är Jesus upphöjd på korset. Jesu död och uppståndelse är det helt tillräckliga tecknet. I Honom kan vi uppfatta

livets sanning och nå frälsning. Detta är Kyrkans centrala budskap som inte förändras längs seklens lopp. Den kristna tron är därför inte en ideologi utan ett personligt möte med den korsfäste och uppståndne Kristus. Utifrån denna erfarenhet, som är både individuell och gemensam, uppstår ett nytt sätt att tänka och handla. Precis som helgonen vittnar om, föds en ny existens märkt av kärleken».[9]

En viktig del i detta *uppvisande* av Kristus i vårt liv – låt oss inte ta det för givet – sammanfattas i att med glädje sedvanligt självförsaka oss och göra bot: att frivilligt avstå från den bekvämlighet och det behag som, även om de i och för sig inte är onda, kan kyla ner eller försvåra vår förening med Gud. Att använda materiella ting måttfullt, utan att låta oss snärjas av dem, är av yttersta vikt för att vara med Kristus och apostolisk.

För redan många år sedan skrev vår grundare att »människor förväntar sig av oss, Guds barn i Opus Dei, denna *bonus odor Christi*, som stöder sig på vår måttfullhet och som lockar och drar med dem».[10] Om vi däremot inte avvisar den världsliga smittan, om vi skulle tro att det är omöjligt att bära med sig Kristi krävande atmosfär, om vi inte lyckades gå mot strömmen, skulle vi inte kunna hjälpa andra att hitta den stora lyckan som finns i att vara vän med Jesus Kristus. Det finns tyvärr ett överflöd av det världsliga i de flesta miljöer. Det är nödvändigt att vi inbjuder de andra – först med vårt eget föredöme – att andas den rena luft som finns i Guds närhet. För detta är måttfullhet i hjärta och sinne oumbärlig: *Saliga de renhjärtade, de skall se Gud*.[11] Vi må vara övertygade om att endast på detta sätt älskar man denna vår värld lidelsefullt.

Hur stor är inte de kristnas ansvar!
Låt oss än en gång betrakta de ord
som den helige Josemaría skrev i
Vägen: »Många stora saker hänger på
att du och jag handlar så som Gud
vill. Glöm inte det.»[12]

Fortsätt att be för den helige Fadern
och hans böneämnen. Be Herren om
att göra hans tjänst i Kyrkan ytterst
fruktbart: att alla katoliker – herdar
och troende – helhjärtat tar emot
hans lära och sätter det i praktik.
Förener er även med mina
böneämnen: ursäkta min ihärdighet
men jag behöver er verkligen, var
och en av er. Vår Fader brukade
upprepa: »allt är gjort, och allt är
kvar att göra.» Därför söker jag er
totala medverkan så att jag inte
saktar ner denna apostoliska
utmaning att förkunna för hela
mänskligheten att Jesus Kristus
kallar var och en.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 september 2007

[1] Matt 5:14-16.

[2] Benedikt XVI, Predikan 6/1 2006.

[3] 1 Joh 3:18.

[4] 1 Tim 2:4.

[5] Den helige Josemaría, *Forja*, nr 518.

[6] Jfr Luk 9:23.

[7] Benedikt XVI, Predikan i basilikan Sankt Paulus utanför murarna, 28/6 2007.

[8] Jfr Joh 12:32.

[9] Benedikt XVI, *Predikan*, 26/3 2006.

[10] Den helige Josemaría,
Instrucción, maj 1935 / 14/9 1950, nr
65.

[11] Matt 5:8.

[12] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr
755.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-september-2007/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-september-2007/)
(2026-02-22)